

Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția 00430 / 06.12.2019 și pentru admitere la publicare în volum tipărit

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
OS	MOCANU, Livia. <i>Garanțiile reale mobiliare. Rolul lor în excutarea obligațiilor comerciale.</i> București: All Beck. 2004. ISBN 973-655-514-3.	
OA	TEVES, J. Contractul de garanție reală mobilă. <i>Juridica. Revistă lunară de drept.</i> 2/2001, p.50-60.	
P01	p.51:11d - p.51:22d	p.107:05 - p.107:15
P02	p.51:29d - p.52:04s	p.107:15 - p.107:34
P03	p.53s:18 - p.53:26s	p.108:34 - p.109:06
P04	p.54:49s - p.54:04d	p.111:03 - p.111:10
P05	p.54:43d - p.54:65d	p.112:09 - p.112:19
P06	p.55:44s - p.55:68s	p.113:06 - p.113:19
P07	p.55:26d - p.55:48d	p.113:36 - p.114:17
P08	p.55:53d - p.56:03s	p.114:19 - p.114:27
P09	p.56:32d - p.56:41d	p.115:07 - p.115:26
P10	p.57:22s - p.57:39s	p.119:17 - p.119:34
P11	p.59:40s - p.59:00s	p.124:03 - p.124:20
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitoului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Argumentarea calificării faptei de plagiat

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterior publicate, prin includerea unui nou autor fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterior publicate, prin excluderea unui autor din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	

Actualizat la 7 iulie 2015.

Notă: Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

Studii Juridice

Livia Mocanu

Garanțiile reale mobiliare

Editura All Beck

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOCANU, LIVIA

**Garanțiile reale mobiliare. Rolul lor în executarea
obligațiilor comerciale / Livia Mocanu – București –
Editura ALL BECK, 2004**

256 p.; 20 cm

ISBN 973-655-514-3

347.768:357.74

ISBN 973-655-514-3

Redactor: Nadia-Simona Țăran
Tehnoredactor: Violeta Șerban

Lector univ. dr.
Livia Mocanu

Garanțiile reale mobiliare
Rolul lor în executarea obligațiilor comerciale

Editura All Beck București 2004

ționare a concursului ce poate interveni între anumite feluri de garanții sau între anumite genuri de creditori, reguli pe care le vom prezenta în cele ce urmează.

3.1. Concursul între ipoteци și garanțiile reale mobiliare P01

Potrivit art. 1777 C. civ., ameliorațiunile unui imobil, care anterior fusese ipotecat, intervenite ulterior îndeplinirii formalităților de publicitate, fac, la rândul lor, obiect al ipotecii.¹ Obiectul ameliorațiunilor sunt inițial bunuri mobile care apoi se înglobează în imobilul afectat de ipotecă. Dacă asupra mobilelor în cauză s-a constituit anterior în mod valabil o garanție reală mobilă se pune întrebarea cine are întâietate asupra acestor ameliorațiuni: creditorul ipotecar sau creditorul din contractul de garanție mobilă?

Răspunsul îl găsim în dispozițiile art. 35 alin. (2), conform cărora creditorul ipotecar are întâietate numai dacă a înscris anterior la arhivă ipoteca în cauză. Prin urmare, criteriul pe baza căruia se soluționează concursul dintre creditorul ipotecar și creditorul dintr-un contract de garanție mobilă este cel al înscrierii la arhivă. Ca atare, dacă înscrierea ipotecii are un rang anterior garanției reale mobiliare, în speță va avea întâietate creditorul ipotecar, iar în situația inversă, creditorul din contractul de garanție mobilă având ca obiect mobilele ce au fost înglobate drept ameliorațiuni în imobilul ipotecat. Așadar, executarea silită declanșată potrivit dreptului comun de creditorul ipotecar împotriva debitorului ipotecar nu poate avea loc decât până la valoarea avută de bunul imobil anterior ameliorațiunilor. Dacă imobilul se vinde în cadrul executării silite de drept comun, partea de preț corespunzătoare valorii acestuia, anterior efectuării ameliorațiunilor, se cuvine creditorului ipotecar, iar partea din preț corespunzătoare creșterii de valoare ca urmare a ameliorațiunilor se cuvine creditorului ipotecar sau creditorului din contractul de garanție mobilă potrivit rangului deținut la arhivă. În ambele cazuri, îndeostularea creditorilor se limitează la valoarea creditului garantat potrivit obligației principale, astfel că eventualele surplusuri se cuvin debitorului comun iar eventualele pierderi se suportă proporțional cu valoarea obligațiilor principale garantate. P02

Dispozițiile art. 35 alin. (2) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 se referă numai la ipoteци și la concursul acestora cu garanțiile reale mo-

¹ M.B. Cantacuzino, *op. cit.*, p. 570.

biliare. Textul nu conține vreo dispoziție privitoare la concursul privilegiilor imobiliare în raport cu garanțiile reale mobiliare. În acest context se pune întrebarea dacă prevederile art. 35 se referă în exclusivitate la ipotechi sau au în vedere și privilegiile imobiliare. Este adevărat că privilegiile fac obiectul art. 36 din Titlul VI al Legii nr. 99/1999. Totuși, deoarece legea civilă distinge net între privilegiile mobiliare și cele imobiliare se poate considera că privilegiile imobiliare, datorită identității de tratament juridic, constituie obiect de reglementare al art. 35. În materia privilegiilor imobiliare, regulile de conservare a acestora (art. 1738-1744 C. civ.) prevăd obligativitatea creditorilor privilegiați imobiliar de a efectua formalitatea înscripției.¹ În caz de nerealizare a acestora în termenele prevăzute de lege, creanțele privilegiate imobiliare sunt tratate drept creanțe ipotecare din momentul efectuării înscripției. Prin urmare, legea civilă nu face nici o distincție în ce privește conținutul privilegiilor imobiliare sau al ipotecilor. Deosebirea apar numai în legătură cu modul în care creditorii în cauză înțeleg să profite sau nu de avantajele acordate lor prin efectuarea înscripției necesare în termenele prevăzute de lege.

De remarcat că art. 36 din Titlul VI al Legii nr. 99/1999, nici după modificarea intervenită prin Legea nr. 161/2003, nu face vreo mențiune referitoare la înscripția privilegiilor care, potrivit legii civile, este necesară pentru a extinde efectele privilegiului asupra terților și nici nu conține reguli de stabilire a priorității între privilegiile care necesită publicitate imobiliară în raport cu garanțiile reale mobiliare. În acest context, singurele privilegii care au o existență de sine stătătoare „prin simplul efect al legii” sunt privilegiile mobiliare ce fac obiectul art. 36, în vreme ce privilegiile imobiliare, chiar fără a fi menționate *expressis verbis* de art. 35, sunt cărmuite de dispozițiile acestuia. Pentru aceste motive este necesar, *de lege ferenda*, ca dispozițiile art. 35 să fie completate astfel încât sfera lor de aplicare să cuprindă și categoria privilegiilor imobiliare.

P03

3.2. Concursul între creditorii garantați cu garanții mobiliare și creditorii privilegiați

Potrivit art. 36 din Titlul VI al Legii nr. 99/1999, creditorii calificați de o dispoziție a legii civile ca fiind privilegiați și care nu sunt conco-

¹ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, *op. cit.* p. 695; C-tin Stătescu, C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 431.

mitent părți într-un contract de garanție, au prioritate față de creditorii care au o garanție mobilă asupra aceluiași bun din momentul înscrierii privilegiului la arhivă sau al posesiei bunului în cauză.

Privilegiile avute în vedere de art. 36 sunt privilegiile generale asupra mobilelor (art. 1729 C. civ.) și privilegiile speciale asupra mobilelor (art. 1730 C. civ.).

Analizând poziția instituției privilegiilor în raport cu instituția garanțiilor reale mobiliare, așa cum reiese din prevederile Titlului VI al Legii nr. 99/1999, în doctrină¹ s-a remarcat că regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare este inconsecvent în privința dreptului de retenție și a privilegiilor și, ca atare, soluția oferită de lege în forma sa actuală este nesatisfăcătoare.

Potrivit art. 8 lit. b), asupra dreptului de retenție și a privilegiilor legea are aplicabilitate doar în ceea ce privește ordinea de prioritate și normele referitoare la arhivă. Capitolul V al legii privitor la executarea silită a garanțiilor nu se aplică acestora. Ca atare, ne aflăm în situația în care ordinea de preferință a privilegiilor este stabilită potrivit noilor norme ale regimului juridic al garanțiilor reale mobiliare dar exercitarea lor are loc potrivit regulilor Codului civil, respectiv ale Codului de procedură civilă. Ca urmare a acestor reglementări, creditorii cu garanții reale mobiliare își pot realiza activ creanțele garantate prin inițiativa executării silite a debitorului potrivit Capitolului V al legii, în timp ce creditorii privilegiați sunt obligați la luarea unei poziții expectative și, în ipoteza în care alți creditori trec la executarea silită a debitorului (executarea afectând și bunuri ce fac obiectul privilegiului), pot exercita dreptul lor de preferință conferit de privilegiul în cauză.

În acest context, apreciem că, *de lege ferenda*, este necesar a se elabora o reglementare unitară a tuturor categoriilor de creditori asupra bunurilor mobile. O asemenea reglementare este necesară și dintr-un alt punct de vedere. Potrivit caracterului real al privilegiilor speciale, acestea conferă creditorului, pe lângă dreptul de preferință, și dreptul de urmărire. În ceea ce privește bunurile mobile, anterior apariției Titlului VI al Legii nr. 99/1999, dreptul de urmărire era paralizat de regula prescripției instantanee conținută de dispozițiile art. 1909 alin. (1) C. civ. În contextul noilor reglementări, sfera de aplicabilitate a art. 1909 alin. (1) C. civ. este restrânsă, la rândul ei, de dispozițiile art. 38 alin. (2) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999, astfel încât pentru bunurile cu o valoa-

¹ I. Teves, *loc. cit.*, partea a V-a, p. 53.

pentru chiria sau arenda anului curent, respectiv asupra acestora până la expirarea contractului dacă în cuprinsul acestuia este prevăzut un termen mai lung. **Privilegiul poartă asupra bunurilor enumerate de art. 1730 pct. 1 C. civ. Titlul VI al Legii nr. 99/1999 supune, prin dispozițiile art. 2 lit. c) „toate formele de închiriere”, în ceea ce privește ordinea de prioritate, publicitatea și executarea regimului juridic al garanțiilor reale mobiliare. Prin urmare, aceste contracte fiind înregistrate la arhivă automat, și locatorul și arendatorul, în calitatea lor de creditori privilegiați, au înscris privilegiul lor asupra bunurilor avute în vedere și în condițiile art. 1730 pct. 1 C. civ. Atunci când locatorul sau arendașul afectează bunurile în cauză drept garanție prin încheierea unui contract de garanție reală mobilă, concursul între privilegiul locatorului, respectiv al arendatorului, și garanția reală mobilă a creditorului din contractul reglementat de Titlul VI al Legii nr. 99/1999 se rezolvă pe baza înscrierii la arhivă a contractelor în cauză.**

P04

În situația contractului de arendare poate apărea un concurs între arendator și garanția asupra recoltei avute în vedere de dispozițiile art. 33 lit. b) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999. Fiind îndeplinită condiția înscrierii la arhivă, potrivit dispozițiilor art. 33 lit. b), garanția asupra recoltei are întâietate asupra oricărei alte garanții ori sarcini. Prin urmare, finanțatorul recoltei va fi avantajat față de arendator chiar dacă acesta din urmă înscrisese anterior la arhivă fie contractul de arendare, fie privilegiul provenit din acesta.

3.2.2. Privilegiul sumelor datorate pentru semințe sau pentru cheltuiala recoltei anului curent. Ca și în cazul privilegiului vânzătorului unui bun mobil, și în situația garanției asupra recoltei avută în vedere de dispozițiile art. 33 lit. b) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 există un paralelism cu prevederile Codului civil (art. 1730 pct. 2). În sistemul Codului civil, creanțele pentru semințe sunt privilegiate asupra recoltei iar sumele datorate pentru cumpărarea de instrumente de exploatare agricolă sunt privilegiate pentru prețul acestora. În baza ipotezei reglementări a garanțiilor reale mobiliare, privilegiul asupra prețului instrumentelor de exploatare agricolă este acoperit cu garanția vânzătorului sau a finanțatorului care a făcut posibilă cumpărarea acestora. Privilegiul sumelor datorate pentru semințe sau pentru cheltuiala recoltei anului curent nu este atât de extins precum garanția reală asupra recoltei instituită de dispozițiile art. 33 lit. b). Privilegiul consacrat de Codul civil se stinge în cazul înstrăinării recoltei, în timp

ce garanția asupra recoltei se extinde asupra tuturor formelor ulterioare de prezentare a acesteia (preț sau materii prime ori produse obținute pe baza prelucrării ei).

3.2.3. Privilegiul creditorului gajist. Contractul de gaj este supus regimului juridic al garanțiilor reale mobiliare în ceea ce privește publicitatea și ordinea de preferință, astfel că, pentru a-și asigura avantajele rezervate creditorilor de garanții mobiliare, creditorul gajist trebuie să înscrie contractul său de gaj la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare. În sistemul Codului civil, de esența gajului este remiterea bunului gajat creditorului sau unui terț desemnat de părți, precum și rămânerea permanentă a acestuia la una din persoanele desemnate (art. 1688). În acest context, apare ca inutilă înscrierea contractului de gaj la arhivă câtă vreme gajul nu poate lua ființă decât prin posesia obiectului gajat de către creditorul gajist. Acest lucru este susținut și de prevederile art. 36 alin. (1) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999, potrivit căruia privilegiile, în cadrul cărora intră și privilegiul creditorului gajist, oferă titularilor lor prioritate în raport cu creditorul având o garanție reală mobilă, din momentul îndeplinirii condiției publicității prin înscriere la arhivă „sau prin posesia bunului”.

Calitatea de creditor gajist nu se poate naște fără posesia bunului, acesta având întâietate asupra creditorilor cu garanții reale mobiliare înscrise la arhivă ulterior dobândirii de către el a posesiei bunului gajat.

Înscrierea suplimentară a contractului de gaj la arhivă nu prezintă relevanță câtă vreme creditorul posedă bunul gajat iar înscrierea unui contract de gaj la arhivă, neînsoțită de posesia bunului gajat, nu poate avea nici un efect juridic. Întrucât posesia bunului dat în gaj îndeplinește rolul de publicitate a gajului este esențial ca în contractul de gaj să se precizeze exact momentul remiterii către creditor a bunului gajat. Pe de altă parte, privilegiilor născute prin efectul legii le este aplicabil regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare numai în ceea ce privește ordinea de preferință și prevederile referitoare la arhivă [art. 8 lit. b)]. Astfel, executarea silită a creanței pe care creditorul titular al privilegiului o are față de debitorul gajist nu se poate face potrivit Capitolului V al Titlului VI din Legea nr. 99/1999, ci numai potrivit regulilor dreptului comun. Aceste reglementări diferite în materia executării silită sunt lipsite de eficiență juridică și exprimă necesitatea pe care deja am exprimat-o, ca *de lege ferenda* să se extindă aplicabilitatea regimului juridic al garanțiilor reale mobiliare

asupra tuturor privilegiilor mobiliare și în ceea ce privește executarea silită a creanțelor privilegiate.

3.2.4. *Privilegiul pentru conservarea unui bun mobil.* Potrivit art. 1730 pct. 4 C. civ., creanțele având drept obiect cheltuielile făcute pentru conservarea unui bun mobil se bucură de un privilegiu privind bunul respectiv. Privilegiul se exercită asupra prețului lucrului conservat și privește numai cheltuielile făcute efectiv pentru păstrarea lucrului în stare de întrebuințare.¹

Cheltuielile trebuie să aibă un rezultat concret, efectiv. Dacă lucrul nu a fost readus într-o stare care să facă posibilă întrebuințarea sa și, prin urmare, nu s-a realizat conservarea avută în vedere de lege, cheltuielile rezultate nu sunt privilegiate. Din contră, cheltuielile destinate sporirii valorii bunului nu sunt cheltuieli privilegiate dar, în privința lor, creditorul are un drept de retenție, el fiind îndreptățit să rețină lucrul până la plata acestora de către debitor. Deși textul Codului civil nu spune prea multe privind aria de aplicabilitate, privilegiul cheltuielilor de conservare poate avea drept obiect totalitatea mobilelor corporale sau incorporeale, inclusiv cheltuielile pentru conservarea unui drept de creanță. Pe de altă parte, art. 1730 pct. 4 C. civ. nu spune nimic despre modul în care se naște privilegiul, fiind irelevant dacă cheltuielile respective iau naștere în temeiul unui contract sau pe baza unui fapt juridic. Pe tărâmul garanțiilor reale mobiliare au relevanță cheltuielile de conservare născute din contracte civile sau comerciale.

Concursul acestui privilegiu cu garanția reală mobilă reglementată de Titlul VI al Legii nr. 99/1999 poate interveni mai frecvent în materia contractelor de antrepriză avute în vedere de dispozițiile art. 1478 C. civ., cu precădere în privința contractelor de prestări servicii cu un rol din ce în ce mai mare în cadrul activităților economice. Aceste contracte îndreptățesc prestatorul serviciului la privilegiul reglementat de dispozițiile art. 1730 pct. 4 C. civ. Dacă pentru efectuarea unor asemenea lucrări s-au înlocuit piese defecte cu piese noi, prestatorul serviciului are și calitatea de vânzător avută în vedere de art. 33 lit. a) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 iar pentru cheltuielile de reparare (conservare), prestatorul serviciului beneficiază de dispozițiile art. 36 alin. (1) al legii. În baza acestuia, prestatorul serviciului

¹ C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu, Al. Băicoianu, *op. cit.*, p. 681-682; C-tin Stătescu, C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 430.

având un privilegiu prin simplul efect al legii, fără încheierea unui contract de garanție reală mobilă, are întâietate în ceea ce privește prețul reparației, asupra unui creditor al proprietarului lucrului dat la reparație, acesta din urmă fiind clientul din contractul de prestări servicii. Publicitatea garanției se realizează în acest caz prin posesia bunului, înscrierea la arhivă nefiind necesară. Prin urmare, dacă clientul nu plătește factura prestatorului serviciului, acesta având bunul în posesie, ar putea trece la valorificarea bunului în cauză și acoperirea prestației sale din prețul obținut, în măsura îndeplinirii și a celorlalte condiții prevăzute de lege în acest sens. Numai că acest lucru nu este posibil căci dispozițiile art. 8 lit. b) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999, cum am arătat deja, se aplică privilegiilor și dreptului de retenție doar în ceea ce privește publicitatea și ordinea lor de preferință (Capitolul III) și reglementărilor privitoare la arhivă (Capitolul IV). Așadar, în cazul acestora, executarea silită nu poate avea loc decât în urma obținerii unui titlu executoriu potrivit dreptului comun și a executării silite în baza normelor de procedură civilă.

P08

Aceeași este situația și în ipoteza în care s-a realizat o îmbunătățire a lucrului, depășindu-se limita cheltuielilor de conservare. Cum arătam, prestatorul dispune de un drept de retenție asupra bunului până la achitarea contravalorii acestei îmbunătățiri. Dreptul de retenție al prestatorului trebuie înscris la arhivă pentru a deveni opozabil clientului și terților. Deoarece nu ia naștere prin încheierea unui contract de garanție, acestui drept de retenție nu-i sunt aplicabile dispozițiile de excepție avute în vedere de art. 30 alin. 1 lit. a), în baza cărora publicitatea se realizează fie prin posesie, fie prin înscrierea la arhivă pentru bunurile mobile sub valoarea de 300 euro.

Toate aceste situații exprimă, la rândul lor, necesitatea largii sfere de aplicabilitate a regimului juridic al garanțiilor reale mobiliare în totalitate asupra privilegiilor și dreptului de retenție care trebuie să beneficieze de aceleași reguli privind modalitățile de executare silită a creanțelor garantate prin ele.

3.2.5. Privilegiul vânzătorului unui bun mobil pentru prețul plătit. În legătură cu acest privilegiu rămâne valabilă analiza pe care am înfățișat-o cu ocazia tratării excepției vânzătorului/finanțatorului de mobile.

3.2.6. Privilegiul hotelierului. Reglementat de art. 1730 pct. 6 C.C., acest privilegiu poartă asupra tuturor lucrurilor aduse de călător în

cinta întreprinderii hoteliere pentru recuperarea sumelor datorate pentru cazare.¹

Privilegiul îndeplinește condiția publicității din momentul „posesiei”. Deoarece serviciile hoteliere nu implică durate lungi în timp este redusă probabilitatea apariției unui concurs între prestatorul de servicii hoteliere și creditorii cu garanții reale mobiliare asupra bunurilor mobile aparținând călătorului. În practică, problema se poate totuși pune în cazul unor sejururi de durată mai ales în ceea ce privește bunurile de valoare ale călătorului date în depozit în seiful unui hotel sau al unui autoturism parcat în garajul unui hotel. Într-un astfel de caz, dacă asupra bunurilor în cauză hotelierul a exercitat un drept de retenție iar creditorul garantat real mobilier încearcă luarea în posesie în scopul valorificării, hotelierul este îndreptățit la plata prestațiilor sale, potrivit rangului deținut în urma exercitării dreptului de retenție. Rangul hotelierului este determinat de momentul introducerii de către călător a bunurilor mobile în incinta hotelului.²

3.2.7. Privilegiul transportatorului. Privilegiul transportatorului care este recunoscut pentru creanța cheltuielilor de transport și a cheltuielilor accesorii transportului are aplicabilitate numai în domeniul transporturilor cu caracter civil, în privința transporturilor comerciale având aplicabilitate art. 433 și art. 437 C. com., potrivit cărora transportatorul are un drept de retenție a mărfurilor transportate, precum și un privilegiu asupra prețului mărfii până în momentul plății transportului. Aici trebuie avute în vedere și dispozițiile legale ce reglementează transportul în funcție de natura mijloacelor de transport, precum și de caracterul național sau internațional al transportului în cauză.

Aplicabilitatea legii civile sau comerciale se stabilește în funcție de modul în care se organizează transportul. În cazul în care transportatorul efectuează transportul ca activitate principală, are întotdeauna aplicabilitate legea comercială. În concepția Codului comercial, operațiunile de transport sunt fapte de comerț dacă sunt exercitate într-o organizare sistematică a factorilor specifici, adică în condițiile unei întreprinderi.³ În condițiile în care gajul comercial nu mai există odată cu abrogarea art. 478-489 C. com. iar gajul civil nu se aplică operațiunilor comerciale, toate dispozițiile legale care fac referire la gaj în

¹ C-tin Stătescu, C. Bîrsan, *op. cit.*, p. 429.

² I. Teves, *loc. cit.* partea a VI-a, p. 56.

³ St.D. Cărpenu, *op. cit.*, p. 48.

Totodată, statul însuși, chiar dacă și-a înscris la arhivă privilegiul său fiscal, nu poate uza de procedura prevăzută în Titlul VI al Legii nr. 99/1999. Pe de o parte, deoarece art. 8 lit. b) din acest titlu extinde aplicabilitatea sa asupra privilegiilor, inclusiv privilegiul statului; numai în ceea ce privește dobândirea unui rang de prioritate, nu și în ceea ce privește executarea silită, iar pe de altă parte, pentru că dispozițiile Codului de procedură fiscală sunt imperative pentru stat, el neputând alege între procedurile ayute în vedere de art. 62 alin. (1) din Titlul VI al Legii nr. 99/1999.

Deși tehnica legislativă în materia concursului între creditorii garanțati cu garanții mobiliare și creditorii privilegiați nu este la adăpost de critică, este de remarcat, în acord cu doctrina¹, una din realizările remarcabile ale noii reglementări, și anume suprimarea vechii reguli a clandestinității privilegiilor, în temeiul căreia privilegiul era opozabil fără nici o formalitate de publicitate.

3.2.9. Concursul între creditorii cu garanții reale mobiliare și titularii de hotărâri judecătorești investite cu formulă executorie. Art. 37 din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 instituie regula potrivit căreia creditorii titulari de hotărâri judecătorești dobândesc prioritate față de creditorii cu garanții mobiliare asupra bunului mobil ce face obiectul executării silite numai din momentul înscrierii hotărârii în cauză la arhivă. Prin urmare, ori de câte ori titularul hotărârii judecătorești declanșează predarea silită a bunurilor mobile, poprirea sau urmărirea silită mobilă² el va trebui să înscrie hotărârea judecătorească în cauză la arhivă. Înscrierea conferă titularului hotărârii judecătorești un anumit rang de prioritate. În situația existenței altor înscrieri anterioare, creditorii cu garanții mobiliare asupra aceluiași bunuri mobile vor fi executate și de hotărârea judecătorească, sau în cazul tăcerii hotărârii în acest sens, asupra bunurilor mobile pentru care titularul hotărârii încearcă executarea, au prioritate asupra acestuia din urmă. Dimpotrivă, creditorii cu garanții mobiliare asupra bunurilor mobile ce fac obiectul executării silite înscrise ulterior înscrierii hotărârii judecătorești vor putea executa silit garanțiile lor mobiliare numai după satisfacerea totală a titularului hotărârii judecătorești.

Un aspect important de analizat pe care îl ridică art. 37 din Titlul VI al Legii nr. 99/1999 este legat de faptul că acest text se referă

¹ G. Boroi, Dana Boroi, *loc. cit.*, p. 133.

² S. Zilberstein, V.M. Ciobanu, I. Băcanu, *op. cit.*, p. 15-27, 55-153.

chemare în garanție și nici pe calea acțiunii principale în garanție pentru evicțiune.

În cazul bunurilor al căror preț este mai mare de 1.000 euro, o eventuală garanție mobilă constituită anterior vânzării își menține existența și în cazul vânzării bunului, cumpărătorul dobândind o dată cu bunul și obligația *propter rem* aferentă acestuia. În ceea ce privește aceste bunuri, chiar dacă el nu știa de existența garanției nu poate invoca buna-credință în încercarea de a o opune creditorului garanției sau vânzătorului prin chemarea acestuia în garanție. Dacă, într-adevăr, cumpărătorul nu a avut cunoștință de existența garanției pentru că vânzătorul a încălcat obligația de informare impusă lui de art. 38 alin. (2) fraza a II-a, el are în contra acestuia, după cum arătam, două acțiuni în daune potrivit art. 38 alin. (3). Prin urmare, în această situație, obligația de garanție a vânzătorilor este înlocuită de obligativitatea plății unor daune față de cumpărători de cel puțin 500 euro. Vânzătorii care se conformează obligației de informare a cumpărătorilor în privința existenței sau inexistenței garanțiilor reale mobiliare asupra bunului vândut sunt eliberați de obligația de garanție în ceea ce privește garanțiile mobiliare în cauză numai dacă informația dată cumpărătorilor corespunde înscrisurilor din arhivă.

Dispozițiile din Proiectul CEAL care corespund art. 38 din Titlul al II-lea al Legii nr. 99/1999 conțin încă un alineat care nu a fost preluat de legiuitorul român.¹ Potrivit acestuia, pe baza consimțământului expres al creditorului, ar fi fost posibilă vânzarea de bunuri afectate de garanție fără ca acestea să însoțească bunurile respective și după transmiterea proprietății asupra lor. S-au avut în vedere bunurile al căror preț depășește 1.000 euro căci în cazul acestora al căror preț este sub 1.000 euro garanția se stinge automat în momentul înstrăinării. Este o reglementare menită să reducă focarul posibil de litigii pe baza art. 38 al legii.

3.2.11. *Concursul între creditorii cu garanții mobiliare înscrise la arhivă și creditorii cu garanții neînscrise la arhivă.* O garanție mobilă neînscrisă la arhivă nu produce efecte decât între creditorul și debitorul contractului de garanție. În privința terților, garanția mobilă în cauză, nefiind înscrisă la arhivă, nu produce nici un efect în cazul unui concurs între creditori cu garanții mobiliare înscrise la arhivă și cei cu astfel de garanții, dar neînscrise, vor avea mereu întâietate primii. Între creditorii înscrși la arhivă departajarea se face

¹ I. Teves, *loc. cit.*, partea a V-a, p. 60.